

турцитѣ стрѣлятъ въ Брестовецъ и въ долчината задъ Зеленитѣ гори. Коршумитѣ падатъ на дѣсно и на лѣво, прапелитѣ са закриватъ въ височината, но слѣдъ нѣколко минути, тѣ цѣли и неповредими достигнѣхъ до подъеъмътъ на завзетото днесъ бърдо.

Ето какво са случи на Зеленитѣ гори при отсъствението на генералътъ.

Турцитѣ почнѣхъ да гърмятъ съ амфиладни гърмежи възъ солдатитѣ, които едвамъ щобѣхъ почнѣли да копатъ съединителната траншея отъ главната къмъ резервната. Двѣ ротѣ отъ новобранцитѣ вѣлѣдствие на това са растреперяхъ, захвърлихъ пушкитѣ си и дай Боже крака. Това бѣше не отъ прѣднитѣ позиции; тамъ въ траншеята отлично издържахъ турската атака солдатитѣ на Маневский и на Нечаева, а, тъй да кажемъ, отъ сръднитѣ промежутокъ между траншеитѣ и резервитѣ. По този начинъ, когато отпрѣдъ горѣше бойтъ, втората наша линия не го одържа.

Едвамъ началството захванъ да отива по стрѣмнината на Зеленитѣ гори, ето ти насрѣща една разстроена масса отъ хора. Бѣгатъ разсърбената по всичкитѣ страни.

— Вижте, тѣ бѣгатъ! извика Скобелевъ.

И тукъ азъ душевно са удивихъ на бойовитѣтъ психологъ. Обзетата отъ страхъ тѣдна неможешъ да я спрѣшь съ заплашвания, още повече ще я испоплашишь.

— Здорово, молодци! извика имъ Скобелевъ насрѣща.

Извика весело, даже радостно.

Тѣ са спрѣхъ.... Даже са позачу „здравие желаемъ“ само распокоѣсано... Не смѣлостно.

— Спасибо вамъ, орлы, за службу!... Днеска геройски работихте.

Слѣдъ една минута рассърбената тѣлна, почнѣ да са събира, виждаше са подобно на строй.

— Гордѣя са, братци, че ви командувамъ. Тақвизъ юнаци още не е имало.

Бѣжавшитѣ съвѣмъ вече са оправихъ. Строитѣ бѣше правилентъ.... Видимо прѣбудихъ са.

Генералътъ тукъ прави видъ, че самъ тутакъ е забѣлѣжилъ въ тѣхъ отсъствението на пушкитѣ имъ.

— Това какво е? Гдѣ сѣ пушкитѣ ви, дѣца?

Мълчание... Стоятъ солдатитѣ наведени надолу.

— Гдѣ сѣ пушкитѣ, васъ питамъ.

Смѣтото тѣжно мълчание. Пълна промѣна на декорациитѣ и у Скобелева.